

CASSANDRA
CLARE
LUMPPURIKUNINGAS

Suomentanut Johanna Vainikainen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Castellanan kronikat
Miekkasieppari
Lumppurikuningas

Englanninkielinen alkuteos *The Ragpicker King*

Copyright © 2025 by Cassandra Clare LLC

Maps: Sarah J. Coleman/Inkymole

Case illustration: Charlie Bowater

Book design by Susan Turner

Published in agreement with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-48368-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Isoäidilleni Isabelille

Sun kaikk' on jätettävä kalleimpasi,
syvimmin lempimäs; ja tää on nuoli
maanpaon jousen sulle ensimmäinen.

Kokea saat sa, kuinka syödä karvas
on leipä muiden sekä kuinka raskaat
on nousta, laskeutua mieron portaat.

– DANTE: PARATIISI
(SUOMENTANUT EINO LEINO)

PROLOGI

Artal Gremont, Castellanan teetapulin perijä, ei ollut koskaan varsinaisesti pitänyt merestä. Tietenkin se oli hänen vaurautensa lähde. Miljoonien kruunujen arvoiset tee- ja kahvilastit, joita sulavalinjaiset laivat kuljettivat merten yli Castellanan satamaan, olivat tehneet hänen perheestään äveriäämmän kuin itse jumalat. Teoriassa hän toki arvosti meren hyödyllisyyttä, mutta käytännössä hän piti sitä yksitoikkoisena ja pitkästyttävänä.

Tosin Gremontia pitkästytti melkein kaikki. Ihmiset tapasivat olla tylsiä ja ajattelultaan rajoittuneita. Useimmat juhlat olivat tylsiä. Elämä Castellanan tapulinhaltijan poikana, rahakkaana mutta vailla mitään todellista valtaa, oli ikävystyttävää. Ja kun hän oli yrittänyt tehdä elämästään kiinnostavampaa, hänet oli karkotettu Castellanesta. Hänen vanhempansa olivat lähettäneet hänet ulkomaille valvomaan teen keruuta ja kauppaa. Se oli ollut aivan erityisen tylsää.

Nyt tilanne oli kuitenkin muuttumassa mielenkiintoisemmaksi. Isänsä kuoltua hän oli perinyt teetapulin ja maanpakolaisuus oli päätynyt, hänet oli kutsuttu takaisin Castellaneen. Hän oli varannut paikan ensimmäisestä laivasta, joka oli lähdössä Taprobanan satamasta: yhdestä Laurent Adenin kaljuunasta, joka tällä kertaa kuljetti Castellaneen tiikkipuulastia. Laivassa oli kuusi pientä matkustajahyttiä ylhäällä, lähellä laivan perää, mistä tosin kapteenin suuri kajuutta vei kaikki ikkunat. Gremontin huone oli tuskin komeroa parempi, siinä oli seinään kiinnitetty peti ja pöytä, joka oli pultattu lattiaan, jottei se liikkuisi laivan keinuessa.

Tylsää, tylsää, tylsää. Gremont asteli kärttyisenä edestakaisin hytissään. Koko halvatus laivalla ei ollut mitään tekemistä, ja hänen levottomuutensa yltyi. Kun hänestä tuntui tältä, usein hänen oli *pakko* tehdä jotain parantaakseen oloaan. Se oli samanlainen tarve kuin nälkä tai jano muille miehille.

Valitettavasti Laurent Aden piti aluksensa tiukassa kurissa eikä häneltä riittänyt kärsivällisyyttä Artalin mieltymyksille. Viime viikolla Favárista lähdön jälkeen laivasta oli löytynyt nuori salamatkustaja, mutta ainakin Artal oli ehtinyt pitää vähän lystiä ennen kuin Laurent sai tietää siitä ja siirsi tytön kiireesti pois Artalin hytistä. Käyty sananvaihto ei ollut ollut erityisen kohteliasta, ja Artalin oli annettu ymmärtää, että jos hän vielä harjoittaisi samankaltaisia temppuja *Mustalla Ruusulla*, hänet nakattaisiin laivasta seuraavassa satamassa, vähät siitä oliko hän tapulinhaltija vai ei.

Hän ei tiennyt, mitä tytölle oli tapahtunut, eikä siitä piitannut. Tyttö oli sotkenut hänen lempitakkinsa vereen, mikä oli ärsyttänyt häntä. Tosin ei läheskään niin paljon kuin tämä hyttiin suljettuna oleminen juuri nyt.

Laurent oli kieltänyt häntä kuljeskelemasta laivalla, mutta vitut Laurentista. Gremont kiskaisi hyttinsä oven auki ja kulki pitkin kapeaa käytävää, joka oli koko laivan mittainen. Hän otti lasisen myrskylyhdyn naulasta seinältä. Parasta oli harppoa määrätietoisesti, hän ajatteli kulkiessaan laivan poikki kohti portaita, jotka veivät etukannelle. Määrätietoinen eteneminen huijasi ihmiset ajattelemaan, että hän oli tärkeällä asialla.

Hän ohitti laivan kapyysin, missä kokki nukkui tuolissaan jalkojensa juuressa puinen saavi täynnä puoliksi kuorittuja perunoita. Jumalten kiitos, että heillä oli vain muutama päivä jäljellä merellä. Gremont oli äärimmäisen kyllästynyt suolalihaan, keitettyihin perunoihin ja ihraan.

Ylhäällä etukannella ilma oli kirkas. Kuu väreili horisontin reunalla ja loi veden ylle valkoisen sillan. Purjeiden köydet lojuivat siisteissä kiepeissä kuin nukkuvat käärmeet.

Joku olisi saattanut ihailla näkymää. Pitkin taivasta oli kirkkaita tähtiä kuin naulankantoja, veden pinta oli kuin röpelöistä lasia. Gremont tuskin vilkaisikaan sitä. Meri oli este hänen ja Castellanan välissä, jonka yli hänen oli päästävä saadakseen hyvityksen kaikesta, mitä oli maanpaossa menettänyt.

Kansilaudan narahdus havahdutti hänet huomaamaan, ettei hän ollut yksin. Hän kääntyi eikä hetkeen nähnyt mitään. Sitten varjoista erkani naisen hahmo. (Ensimmäistä kertaa sen nähdessään Gremont oli ollut vähällä kaatua järkytyksestä. Nyt hän oli tottuneempi tähän taikuuden lajiin.) Nainen oli assassiinin asussaan: sileä musta kangas peitti hänet kauttaaltaan. Se teki hänestä kasvottoman, mikä häiritsi Gremontia vaikka hän tiesikin, miltä nainen näytti valeasunsa alla.

”Tulin onnittelemaan sinua kihlauksestasi, Artal”, varjohahmo sanoi. Hänen äänensä oli matala ja käheä. Artal ei olisi arvannut häntä naiseksi, ellei olisi tiennyt.

”Tuskin kannattaa kysyä, miten pääsit tänne mantereelta”, Artal vastasi happamasti. ”Lensit lepakon selässä, vai?”

Nainen naurahti. ”Olet huvittavan kitkerä mieheksi, joka aikoo juuri solmia erittäin edulliset naimakaupat.”

Artal pärskähti. ”Tiedät kyllä, että tähtäsin korkeammalle kuin Antonetta Alleyneen.”

”Tiedän että tähtäimessäsi oli Kutanin Anjelica. Mutta hänen perheensä ei koskaan olisi hyväksynyt sinua; hän on kuninkaallinen, ja kuninkaallinen veri vaatii kumppanikseen kuninkaallista verta.”

”Sinähän sen varmaan tiedät.”

Nainen päästi pilkallisen äännähdyksen ja hypähti keveästi laivan reelingille. Hän tasapainotteli sillä vaivattomasti, vaikka ajatuskin pitkästä pudotuksesta veteen käänsi Gremontin vatsaa. ”Älä murjota, Gremont. Toivon ettet ole tullut toisiin ajatuksiin meidän järjestelystämme.”

Gremont tunsi kylmän värähdyksen selkäpiissään. Hän tiesi, että naisella oli taikavoimia, vaikka oli kasvanut uskoen kaiken paitsi vähäisimmän taikuuden kadonneen maailmasta Hajaannuksen myötä. Hän

oli järkyttynyt, kun nainen ensimmäisen kerran todisti sen vääräksi. Hän kantoi vieläkin arpea kämmenselässään – kiiltävää palojälkeä, joka näytti meritähdeltä.

Nytkin hän pelkäsi naista, vaikka inhosikin sitä, että tämä tiesi sen. ”En ole muuttanut mieltäni”, hän sanoi.

”Hyvä.” Nainen katsoi alas häneen, silmättömänä ja kasvottomana, tummana varjona yötaivaan ja meren avaraa sineä vasten. ”Toivon että olet lujempaa tekoa kuin isäsi. Hän vakuutti meille uskollisuuttaan mutta suunnitteli lopulta pettävänsä meidät.”

”Hän oli aina heikko”, Gremont mutisi. Hänen isänsä ei ollut liikauttanut eväänsäkään pelastaakseen hänet maanpaosta, eikä Gremont ollut unohtanut sitä eikä antanut anteeksi. Hänen äitinsä oli aivan yhtä heikko, mutta naiselta nyt ei voinut paljoa odottaa, ja ainakin äiti palvoi häntä sokeasti. ”Sinun ei tarvitse muistuttaa minua siitä, että jos tietyistä naruista ei olisi vedetty, en palaisi maanpaosta näin pian. Tiedän hyvin, ketä minun on kiittäminen.”

”Olen iloinen kuullessani sen”, nainen sanoi, ”sillä uusia mahdollisuuksia on auennut eteemme. Saat tilaisuuden näyttää nokkeluutesi. Vaikuttaa siltä, että rakas ylhäinen morsiamesi, silkkitapulin Antonetta, tietää jotain meille tärkeää. On eräs henkilö, joka meidän täytyy saada puolellemme, ja Antonetta tietää, mistä hänet voi löytää.”

”Antonetta? Ihanko totta? Luulin ettei mikään tieto pysy hänen tyhjässä päässään.”

”Hiirikin voi löytää arvokkaan murusen. Joka tapauksessa, kun olette naimisissa, annan sinulle täydet valtuudet kiskoa totuus hänestä. Käyttäen mitä keinoja ikinä haluat.”

”Mitä tahansa keinoja?” Gremont hymyili. ”En tuota teille pettymystä, arvon lady.”

”Yritä kuitenkin pysyä kohtuuden rajoissa, Artal. Toistaiseksi Liorada Alleyne pelkää enemmän meitä kuin Aureliuksen huonetta, mutta jos se muuttuu, suunnitelmimmme saattaa tulla mutkia. Sinun avioliittosi Antonetan kanssa on yksi vipu lisää, jota voimme

käyttää rakkaan Lioradan uhkailuun. Joten pidä tyttö hengissä, pidät-hän? Minun mielikseni.”

”Tietenkin”, Gremont sanoi. ”On paljon hauskenpaa pitää hänet hengissä. Omana pikku leikkikalunani. Saapa nähdä, millainen hän on sitten, kun silkit on revitty.”

Tumma hahmo naurahti. ”Mukavaa nähdä sinut iloisena, Artal. Mutta muista. Kukkulalla on monia, jotka haluaisivat nähdä meidän epäonnistuvan. Monia edelleen Aureliuksille uskollisia. Älä unohda käyttää amulettiasi. Se on väkevämpi kuin luuletkaan.”

”Tosiaan.” Artal nosti kättään koskettamaan riipusta, jonka nainen oli antanut hänelle Taprobanassa ennen tähän laivaan astumista. ”Olsin typerä, jos väheksyisin sen suojelusta. Etkä sinä olisi lähestynyt minua, jos olisin typerä.”

Nainen ei sanonut mitään. Artal nosti katseensa hieman loukkaantuneena ihmetellen hiljaisuutta, ja näki naisen kadonneen. Hän juoksi reelingille ja nojasi sen yli mutta näki alhaalla pelkkää pimeyttä ja vettä ja kuun valkoisen sillan, joka kulki meren yli osoittaen tietä Castellaneen.

ENSIMMÄINEN LUKU

Heinävintillä Kel ja Conor harjoittelivat miekoillaan. Oli kulunut jonkin verran aikaa siitä, kun heillä oli viimeksi ollut tilaisuus harjoitella, ja molemmat olivat hieman ruosteessa. Liikkeet palasivat kuitenkin takaisin kuten aina. Lihaksilla oli oma muistinsa, niin kuin Jolivet usein sanoi. Kel oli aloittanut aamun kankeana, keho puoliunessa ja nivelet venyttelystä vaikertavina. Nyt, suunnilleen tunnin drilliharjoitusten jälkeen tuossa paikassa, missä he olivat miekkailleet pikkupojista asti, hän tunsi itsensä notkeaksi ja lihaksensa nopeiksi ja sulaviksi.

Hänen tylppäkärkisen miekkansa lape läimähti Conorin miekkaa vasten, ja metalli helähti. Kel painosti puskien eteenpäin, mutta tällä kertaa Conor loikkasi pois tieltä ja hyppäsi yhdelle heinäpaalille, joita oli siroteltu pitkin huonetta, jotta harjoituksille saataisiin vaihteleva maasto. Hän nosti kätensä tauon merkiksi.

Kel antoi miekkakätensä valahtaa alas ja pyöritti harteitaan.

Conor haroi tummia, hiestä märkiä hiuksiaan otsa kurtussa. ”Meidän täytyy tehdä tätä useammin”, hän sanoi. ”Hädin tuskin edes muistan, mitä tekisin aseellani. Olen valvonut liikaa työpöydän ääressä harjoittaen vain kirjoituskättäni. Kellian, viime kuukausina liikku-mattomuus on tehnyt minusta lihapullan.”

”Ei nyt sentään *lihapullaa*”, Kel väitti vastaan. Conor oli yhtä hoikka ja hyväkuntoinen kuin aina. Kiireistään huolimatta hän kuitenkin ui ja ratsasti Astilla melkein päivittäin. Ja eikö kuningatar ollut vasta äsken huolestunut siitä, että hän oli liian laiha? Jos hänellä oli

vaikeuksia, se johtui paljon todennäköisemmin valvomisesta ja unen puutteesta.

Sitä Kel ei kuitenkaan koskaan sanoisi hänelle. Conor sieti Keliltä palautetta, jota ei olisi kuunnellut keneltäkään toiselta, mutta suuri muutos, joka Conoriga oli käynnistynyt kolme kuukautta sitten – hänen merkillinen omistautumisensa rooliinsa varsinaisena hallitsijana – oli jopa hänen miekkasiepparilleen kielletty puheenaihe. Kel arveli sen johtuvan siitä, että työnteke oli Conorige jonkinlaista katumusharjoitusta, mutta se oli pelkkä arvaus. Sen täytyi olla. Conor ei aiheesta puhunut, eikä Kel häntä painostanut.

”Tietenkin voimme harjoitella useammin, jos haluat”, Kel sanoi nyt. ”Voit tulla Jolivetin ja minun sessioihin mukaan. Olen valmis”, hän lisäsi, ”pitämään lihapullat loitolla.”

Hän nosti miekkansa tauon loppumisen merkiksi. Conor nauroi ja tuli heinäpäalilta alas pyörähtäen ja iskien miekallaan sivuttain. Kel vastasi kämmenlyönnillä ja miekat iskivät yhteen, teräs terästä vastaan niin, että kuului tyydyttävä kalahdus. Kel tanssi taaksepäin, pois tieltä, kun Conor tuli häntä pohti.

He olivat harjoitelleet miekkailua kahdestaan niin kauan, että tunsivat toistensa tavat: Conor saattoi olla hieman liian hurjapäinen, Kel taas liian varovainen. He olivat tarpeeksi rentoja pystyäkseen juttelemaan samalla kun torjuivat ja painostivat, syöksyivät ja tekivät valehyökkäyksiä.

”Tunnetko olevasi valmis?” Kel kysyi. ”Se on ensimmäinen Kellokamarin kokous sitten... melkein neljään kuukauteen.”

Kel oli vähällä sanoa *sitten Säihkyvän salin verilöylyn*. Vaikka Conor suostuikin puhumaan hyökkäyksestä Palatsiin ja Sarthen pikku-prinsessan murhasta, hän ei halunnut tulla muistutetuksi siitä. Hän näki edelleen painajaisia siitä ja heräsi huutaen; prinssin kanssa samassa huoneessa nukkua Kel pysyi sen jälkeen hereillä jännittyneenä, odottaen että Conorige hengitys tasaantuisi. Että hän nukahtaisi uudestaan.

Torjunta, vastapisto. Conor perääntyi ketterästi, kasvot ilmeettöminä. ”Pelkureita koko sakki”, hän sanoi viitaten tapulinhaltijoihin,

Castellanan yhteentoista mahtavimpaan sukuun. ”Puolet heistä tuntuu olevan varmoja, että heidät murhataan sillä hetkellä, kun he astuvat jalallaan Mariventiin.” (Reiluuden nimessä, Kel ajatteli, kun he kaikki viimeksi olivat tulleet Mariventiin juhlapäivälliselle, heidät *olikin* melkein surmattu.) ”Tietenkään he eivät *sano*, että se on syynä. He hössöttävät kiireistään tai valittavat outoja oireitaan. Mutta Mayesh on laskenut liikkeelle huhun, että minulla on tärkeä ilmoitus, joten tällä kertaa uteliaisuus saa heidät liikkeelle.”

Aateliston peloista huolimatta Conor oli lujasti päättänyt, että Kellokamarin kuukausittaiset kokoukset täytyi aloittaa uudestaan niin pian kuin mahdollista. Hän oli käynyt jokaisen vetkuttelijan luona erikseen selittämässä, että he eivät voineet piileskellä kuin rotat vaan heidän täytyisi esiintyä yhtenäisenä, lujana rintamana. Vakoojia tulisi aina olemaan – varsinkin nyt, kun Sarthen vaatimukset puristivat Castellanea kuin rypälettä viinipusertimessa. Jos vakoojat palaisivat kotimaihinsa ja kertoisivat, että Castellanan hallitseva luokka oli kauhuissaan, se tietäisi viime kädessä huonoa heille kaikille.

”Ja aikamoinen ilmoitus se onkin”, Kel sanoi.

Conor yritti iskeä pystysuunnassa; Kel vastasi *quarte*-torjunnalla. Conor katsoi Keliä terävästi. ”Olet huolissasi”, hän sanoi. ”Teenkö sinusta väärin?”

”Et”, Kel sanoi. ”Mutta aateliset saattavat olla eri mieltä. Viimeksi kun kerroit aikovasi ratkaista valtion ongelmat avioitumalla, siinä kävi huonosti.”

Huonosti oli vähättelyä. Seurauksena oli ollut juuri se Sähköyvä salin verilöyly, joka aiheutti Conorin painajaiset. Ja se oli syynä siihen, että Kel sekä jätti kysymykset esittämättä että salaili itsekkin asioita. Hänellä oli enemmän salaisuuksia kuin hän olisi koskaan halunnut pitää.

”Tämä päätös ei ollut yksin minun. Jolivet ja Mayesh olivat myös tekemässä sitä. Ja äitini. Mitä isääni tulee... no, häneltä he eivät saa vastauksia.”

Eivät todellakaan. Verilöylyä seuraavana päivänä kuningas oli vetäytynyt Pohjoistorniin. Hän ei ollut lähtenyt sieltä sen jälkeen. Ruoka vietiin hänelle; hän ei näyttäytynyt, ei puhunut, ei vastannut, kun hänelle puhuttiin. Mayesh oli kutsunut sitä eräänlaiseksi shokiksi – hän käytti sanaa katatonia – ja sanoi, että se paranisi ajan mittaan kuin tauti.

Kuninkaan tilan vakavuus pidettiin kuitenkin salaisuutena. Kelin lisäksi vain Conor, Mayesh, Jolivet ja kuningatar tiesivät, ettei hän puhunut ja että Pohjoistornista lähtevät ”kuninkaan käskyt” olivat itse asiassa Conorin käskyjä, jotka oli muotoiltu Mayeshin ja Jolivetin antamien neuvojen avulla.

”Niinpä”, Kel sanoi. ”Se on kyllä sääli. Sinä olet koko tämän ajan torjunut sotaa Sarthen kanssa suurenmoisella diplomatialla.” *Työntekoa yömyöhään, huolellisesti muotoiltuja kirjeitä, anteeksipyyntöjä, jotka eivät myöntäneet syyllisyyttä, myönnytyksiä ilman antautumista.* ”Etkä saa siitä minkäänlaista kiitosta. Et suvuilta ainakaan.”

”Ehkä en”, Conor sanoi. ”Mutta minulla on kokemusta kiristyksestä.” Hänen hymynsä oli kuin miekanterä. ”Sarthe ei piittaa prinsessan kuolemasta. Heitä kiinnostaa vain, millaisia vaatimuksia he voivat esittää sen perusteella. Ja kun kiristäjä kerran saa otteen, siitä ei tule loppua. He tulevat aina takaisin vaatimaan lisää, antoi heille mitä tahansa. Sarthe ei aio jonain päivänä vain häipyä, kuten Prosper Beck teki.”

Prosper Beck. Välillä Kelin oli vaikea uskoa, että rikollinen, jonka kanssa hän oli hieronut kauppaa Conorin turvallisuudesta ja mielenrauhasta, oli yksinkertaisesti vain lähtenyt Castellanesta. Beckin olemassaolo oli alun perin johtanut hänet Lumppurikuninkaan varjomaailmaan – Beck oli haastanut Andreyenin, ja Lumppurikuningas oli värvännyt Kelin selvittämään, kuka Kukulalla rahoitti Beckin lukuisia hankkeita. Beck oli Kelistä vaikuttanut julmemmalta ja vaarallisemmalta versiolta Lumppurikuninkaasta itsestään, sillä häntä ei pidätelty Andreyenin omalaatuinen kunniakoodi. Hän oli villi kortti, joka saattoi pystyä mihin tahansa.

Conor puhui edelleen Sarthestä; Kel pakottaui takaisin nykyhetkeen. ”Ainoa millä sarthelaiset saa lopettamaan on se, että näytämme olevamme liian vahvoja alistumaan. Jos me saamme tällä avioliitolla hankittua rahaa ja sotalaivoja, Sarthe tajuaa, että on liian vaarallista yrittää lypsää meitä kuiviin.” Hänen harmaat silmänsä välähtivät. ”Siitä muistankin. Avioliitosta puheen ollen, Artal Gremontin pitäisi saapua pian. Sitten saamme kaikki kutsun Lady Alleynen riemujuhliin, kun hän valmistautuu naittamaan tyttärensä.”

Kel torjui Conorin piston hetkeä liian myöhään, ja Conor napautti häntä miekkansa kärjen suojuksella kuin sanoakseen *Keskity*. Kel sanoi jäykästi: ”Tosiaan, hänen suunnitelmansa Antonettaa varten huipentuvat tähän. Mitähän tekemistä hän sitten mahtaa keksiä, kun avioliittotodistuksen muste on kuivunut.”

”Oletan että hän tekee kaikkensa sekaantuakseen Gremontin teetapulin hoitamiseen yhtä paljon kuin omaansa”, Conor sanoi. ”Minun täytyy pitää heitä kahta silmällä. Sellainen määrä valtaa yhdelle suvulla tietää luultavasti ongelmia. Ainakaan Antonetalla ei ole kunnianhimoa”, hän lisäsi, ”vaikka äiti saattaa usuttaa häntä aiheuttamaan ongelmia.”

Ei kunnianhimoa. Niin kaikki ajattelivat Antonetasta; ainoastaan Kel tiesi, että kaikki olivat väärässä. Hän muisti, miten Antonetta oli kertonut hänelle, että halusi hallita silkkitapulia, ja toisella kerralla, että äidin mielestä naimattoman naisen ei ollut sopivaa toimia tapulinhaltijana. Mutta jos Antonetta naisi Gremontin, kumpikin hallitsisi omaa tapuliaan erikseen siihen asti, kunnes tulisi aika siirtää tapulit uudelle sukupolvelle. Se, että Antonetta suostui avioliittoon Gremontin kaltaisen moukan kanssa saadakseen hallintaansa Castellanan kallisarvoisimman tapulin, kertoi varsin paljon hänen kunnianhimostaan.

”Toisaalta”, Conor lisäsi ja toi miekkansa Kelin miekan alitse raa-paisemaan hänen olkapäätänsä; Kel jähmettyi sen merkiksi, että toinen oli saanut pisteen, ”mietin usein sitä, mitä vanha Gremont sanoi ennen kuolemaansa. Keneenkään ei oikeasti voi luottaa.”

Kel oli vähällä sulkea silmänsä muistaessaan vanhan miehen sanat. Hän oli ollut paikalla Gremontin kuollessa, ainoana tämän vierellä, kun Gremont kulki harmaasta ovesta, eikä Gremont tunnistanut häntä vaan piti häntä Conorina.

Et saa luottaa keneenkään, oli hän sanonut. Et äitiin, et neuvonantajaan etkä ystävään. Älä luota keneenkään Kukulalla. Luota vain omiin silmiisi ja korviisi, tai muuten Harmaa Käärme hakee sinutkin.

Sanat oli tarkoitettu Conorille. Kel oli kertonut ne hänelle kauheina päivinä verilöylyn jälkeen, kun hän ei nukkunut lainkaan vaan vain käveli kävelemistään ympäri heidän huoneistossaan. Kun Kel oli kertonut Gremontin sanat, hymyn varjo oli käväissyt Conorin kasvoilla.

”Aivan kelpo neuvo”, hän oli sanonut, ”mutta sen minä olen jo oppinut. En luota keneenkään täysin – paitsi sinuun, mutta sinähän olet minun silmäni ja korvani, eikä niin? Et ole minun neuvonantajani, et ystäväni etkä edes veljeni. Olet kuin minä itse. Ja nyt tarvitsen sinua entistä enemmän. En vain suojelemaan minua, vaan myös katselemaan ja kuuntelemaan. Kertomaan minulle, mitä näet ja kuulet.”

Eikä Kel ollut sanonut mitään. Kel ei voinut kertoa Conorille, että valehteli hänellekin – vaikka vain hänen omaksi parhaakseen. Ei silloin. Ei myöskään nyt. Kel vaikenä ja piti tietonsa ominaan toistaen itselleen, että se oli Conorin omaksi parhaaksi. Että jonakin päivänä Conor saisi tietään totuuden ja antaisi petoksen hänelle anteeksi.

”Voi miten hienoa, että olet täällä”, sanoi Antonetta Alleyne ja ponnisteli päästäkseen istumaan valtavassa tyynykasassa, joka hallitsi hänen kullattua ja kaiverruksin koristettua vuodettaan. ”Näikö kukaan muu kuin Magali sinun tulevan tänne?”

Lin Caster pudisti päätään. Hän oli etuovella ollut hetken käsi-kähmässä Magalin, sisäkön, kanssa; Magali oli päättäväisesti yrittänyt riistää Liniltä sekä takin että lääkärinlaukun, ja Lin oli kieltäytynyt luopumasta kummastakaan. Äänetön kamppailu oli käyty ainakin parin tusinan edesmenneitä Alleyneja esittävän muotokuvan alla.

Lin ei ollut koskaan tottunut Alleynen kartanon sisätiloihin. Se ei ollut loistelas ja tyhjä, kuten Rovergen kartano aikoinaan, vaan tupaten täynnä tavaraa: maisemamaalauksia, silkkikukkia pursuavia massiivisia hopeamaljakkoita, kullattuja kelloja ja marmorisia rintakuvia, jotka esittivät entisaikojen runoilijoita ja näytelmäkirjailijoita. Kaikki huonekalujen osat, jotka voitiin kullata, oli kullattu, ja ellei kultausta ollut, ne oli peitetty valkoisella pitsillä kuin neitsytmorsiamet.

Sisäkkö luovutti viimein ja johdatti Linin ylös kullattua portaikkoa pitkään saliin, jonka lattia oli solmittujen silkkimattojen peitossa. Portaita noustessaan Lin ohitti tusinan hopeakehyksistä peiliä, joista näkyi hänen kuvansa: tiukasti päätä myöten letitetty punainen tukka, yksinkertainen ashkarinharmaa mekko, kulunut nahkainen lääkärinlaukku käsissä. Hän oli varmasti arkisin ja koristelemattomin asia koko talossa.

Lin ei voinut olla muistamatta ensimmäistä kertaa, jolloin Antonetta oli lähettänyt hakemaan häntä. Lin oli hämmästynyt kutsusta, koska Alleynen suku oli niin ylhäisessä asemassa, mutta Antonetta oli pysynyt lujana: hän toivoi Linin vierailevan viikoittain – täydellinen luottamuksellisuus oli välttämätöntä – ja vierailujen *täytyi* tapahtua tiettyinä päivinä tiettyyn aikaan. Hän ei ollut kertonut syytä, mutta puhuttuaan Kelin kanssa Mustakartanossa Lin oli tajunnut, että se tapahtui lady Alleynen ja kukkulan rouvien viikoittaisen korttipelin aikaan, mikä merkitsi, että Antonetan äiti luultavimmin olisi poissa kotoa.

Lin oli pitänyt Antonetta Alleynestä heti ensitapaamisella – mikä ei ollut ihme, sillä juuri Antonetta oli onnistunut ujuttamaan hänet Palatsiin linnankaartilaisten valvovien silmien alla –, ja säännölliset tapaamiset olivat saaneet hänet pitämään tästä vielä enemmän.

Antonetta oli ystävällinen, vaikka hieman hajamielinen. Linin silmissä hän oli kuin jänis Kukkulan shakaalien keskellä. Hänellä oli hyvin vähän tarvetta varsinaiselle lääkärin hoidolle. Useimmiten he viettivät muutaman tunnin yhdessä jutellen ja siemailten jotain Linin lääkeyrttiteetä. Linin mielestä Antonetta maksoi seuranpidosta eikä lääkärin palveluista.

Antonetta oli puoliksi hautautunut valtavan kangasmäärän keskelle. Silkkiä ja satiinia kaikissa sateenkaaren väreissä riippui vaatepuilt ja jopa verhotangoilta ikkunoissa. Kaikki pinnat olivat paperin peitossa: ruokalistojen, kutsukirjeiden, puutelistojen. Antonetta itse nojasi vuoreen silkkityynyjä, jotka muodostivat eräänlaisen esteen hänen ja hänen sänkynsä kauniin mutta epämukavalta näyttävän kultaisen ruusupäädyn väliin.

Antonetan huone oli kuitenkin muuta taloa hillitympi koristelultaan. Sen seinät oli maalattu vaalean pinkillä sävyllä, joka toi mieleen simpukan sisäpuolen; silkkikukkia tulvi täälläkin maljakoista, ja sohvavat, joiden käsinojat olivat rullamaiset, oli verhoiltu kankailla, jotka esittivät pastoraalinäkymiä, paimentyttösiä ja maalaistaloja. Siellä oli kuitenkin *vähemmän* silkkikukkia eikä lainkaan marmoripatsaita.

”Voit mennä, Magali”, Antonetta sanoi lyhyesti ja tämän mentyä viittasi Liniä lukitsemaan oven ja tulemaan vuoteen ääreen. Antonetan valtoimet hiukset olivat kultaisten kiharoiden sekamelska, melkein samaa sävyä kuin silkkiset vuodevaatteet. Hänellä oli kalpeansininen pitsihihainen aamutakki ja surkea ilme. ”Onko sinulla mitään päänsärkyyn, jota aiheuttaa epätoivotun kihlajaisjuhlan järjestämisestä johtuva stressi?” hän tiedusteli.

Lin istuutui vuoteelle Antonetan jalkopäähän ja alkoi penkoa laukustaan pajunkuoriuutetta. Hän ei voinut olla hymyilemättä avoimena lojuvan nahkaselkäisen kirjan nimelle: *Yksinäisen kuninkaan kylmä sydän*.

”Onko se tosiaan jo ensi viikolla?” Lin sanoi myötätuntoisena. ”Tuntuu, että se on hirvittävän pian. Ei kai se mies vielä ole ehtinyt Castellaneen?”

”Hänen laivansa rantautuu viiden päivän päästä”, Antonetta sanoi innottomana. Hän katsoi Liniä toiveikkaasti. ”Ehkä voisin kehittää mystisen sairauden, jonkin mikä estäisi minua tapaamasta häntä? Ainakaan kuukauteen tai pariin.”

Lin ojensi Antonetalle pienen nyytin, jonka sisällä oli pajunkuoritinktuuraa. ”Se olisi vain lykkäys”, hän sanoi. ”Voi kunpa...” Hän jätti

lauseen kesken. Hän tiesi jo, että mies, jonka kanssa Antonetta oli kihlautumassa ja avioitumassa, Artal Gremont, ei ollut vain paljon vanhempi vaan myös maineeltaan vastenmielinen. Kel oli vihjannut jostain niin epämiellyttävistä teoista, että Gremontin perhe oli joutunut lähettämään hänet ulkomaille – ja kun tiesi, millaisesta käytöksestä Castellanan aateliset selvisivät säännönmukaisesti seurauksista, hänen oli täytynyt tehdä jotain todella karmivaa.

Lin oli huolissaan siitäkin, miten alistuneelta Antonetta vaikutti koko tilanteeseen. Hänen äitinsä oli järjestänyt kaiken; Antonetalla ei ollut siihen sananvaltaa eikä mikään, mitä hän voisi tehdä, kääntäisi hänen äitinsä päätä. Lin tiesi, että kaikki mitä Antonetta oli halunnut oli pysytellä naimattomana ja hallita silkkitaipulia itsenäisesti kuten hänen äitinsä teki. Mutta Liorada Alleyne ei tuntunut luottavan tyttärensä: hän oli ilmoittanut, että ellei Antonetta suostuisi avioitumaan ja jatkamaan Alleynen sukulinjaa, hän tekisi tyttärensä perinnöttömäksi ja jättäisi tapulin sekä kaiken sen mukana tulevan vallan kaukaiselle serkulle. Nyt Antonetan toivo tuntui keskittyvän siihen mahdollisuuteen, että Gremont oli yhtä vähän innoissaan avioliitosta kuin hänkin ja jättäisi hänet enimmäkseen rauhaan antaen hänen viettää varakkaan Kukkulan lady:n elämää juurikaan häiritsemättä.

”Toivon että hänellä on rakastajatar tai että hän hankkii sellaisen pian”, Antonetta sanoi nyt. ”Jos hän olisi kiintynyt toiseen naiseen, hän ei ehkä häiritsisi minua kovinkaan paljon.” Hän katsoi Liniä. ”Luuletko että se olisi mahdollista?”

”Se miten aviomies suostutellaan ottamaan rakastaja on ikävä kyllä minun kokemuspäiväni ulkopuolella”, Lin sanoi kuivasti hymyillen. ”Ota siitä ja pane kielesi alle.”

”Sinä olet kipakka”, Antonetta sanoi. ”Ainakin pystyn edelleen näkemään sinua, vaikka olenkin naimisissa. En voi kuvitellakaan, millainen mies estäisi vaimoan tapaamasta lääkäriä.”

”Luultavasti sellainen, joka aikoo itse satuttaa vaimoan”, Lin sanoi varovasti. Hän oli hoitanut monta sellaista naista, jotka vakuuttivat

vammojensa johtuvan omasta kömpelyydestä, vaikka hyvin tiesivät, ettei Lin uskonut sitä.

Antonetta pärskähti. ”Gremont ei voi koskea minuun sormellaankaan, jos hän haluaa pysyä Castellanessa. Aatelisnaisen kimppuun käymisestä seuraa karkotustuomio – vaikka sen tekisi oma aviomies.”

Kunpa Castellanen tavallisillakin naisilla olisi sama suojeleminen, Lin mietti mutta työnsi sitten ajatuksen sivuun. Parempi että edes osa naisista oli turvassa kuin ettei yksikään.

Lin osoitti vuoteella avoinna lojuvaa kirjaa haluten vaihtaa puheenaihetta. ”Onko tuo mistään kotoisin?” hän kysyi. ”Kuulostaa ihan tarinanpunojan kertomukselta.”

”Prinssi Conor on sen päähenkilö”, Antonetta sanoi vienosti hymyillen. ”Kuten suurimmassa osassa tarinanpunojien kertomuksista, minkä varmaan tiedät.”

Lin tunsi helahtavansa punaiseksi. Hänelle kävi niin aina, kun Castellanen prinssi mainittiin; se oli sangen häiritsevää. Hän alkoi penkoa laukkuaan. ”Tuskin sentään kaikissa.”

”Voi kyllä”, Antonetta sanoi. ”*Prinssin seitsemän morsiamen seitsemän luurankoa, Prinssin jäinen sydän ja kultainen kruunu, Prinssi silkeissä ja lady ryysyissä, Riettaan prinssin julmat lait* –”

”Aika pitkiä nimiä”, Lin totesi.

Antonetta kohautti olkapäitään. ”Kaikki pitävät prinsseistä, varsinkin naimattomista.” Hän tutkiskeli kynsiään. ”Tosin hän ei pysy naimattomana enää pitkään.”

Lin ei voinut olla nostamatta katsettaan kuullessaan sen. ”Mitä tarkoitat?”

”Conor aikoo kihlautua”, Antonetta sanoi seuraten tarkkaan Linin ilmettä. ”Se on jo järjestetty. Hän menee naimisiin Kutanin Anjelman kanssa.”

Linin korvissa tuntui kohahdus. Hän ei voinut olla ajattelematta viimeistä kohtaamistaan prinssin kanssa tämän vaunuissa Saultin ulkopuolella. Viimeisiä sanoja, jotka prinssi oli hänelle sanonut. *Sitten minut on kirottu ajattelemaan vain sinua. Sinua, jonka mielestä minä*

olen halveksittava ihminen. Turhamainen hirviö, jonka piti saada rehennellä ja joka sitten teki sinut onnettomaksi.

Linillä ei ollut vielä ollut tilaisuutta pohtia noita sanoja. Ei yhtään tilaisuutta kertoa prinssille, ettei pitänyt häntä hirviönä. Sinä samana iltana se oli tapahtunut – joukkomurha. Sähköyön salin verilöyly. Hirmuinen petos. Sinä iltana Mariventiin tehdyllä hyökkäyksellä oli monta nimeä – ja sinä samana iltana Lin oli julistanut olevansa Uudestisyntynyt Jumalatar ja Rovergen laivat olivat palaneet sata-massa. Seuraavana aamuna herätessään Lin oli nähnyt mustat liput liehumassa Mariventin muureilla, kuullut surukellojen soiton kii-rivän kaupungin yli ja luullut, että sillä oli jotain tekemistä hänen itsensä kanssa – hänen rikoksensa, hänen valtavan valheensa.

Minä olen Uudestisyntynyt Jumalatar.

Mutta tietenkään kyse ei ollut siitä. Kun Mayesh oli tullut Linin taloon, hänen kasvonsa olivat näyttäneet riutuneilta kuin pääkallo, hän oli vanhentunut kymmenen vuotta yhdessä yössä. Hän oli katsonut Liniä ja sanonut uupuneella äänellä: ”Verilöyly Palatsissa. Ja nyt vielä tämä.” Hän ei ollut kuulostanut edes vihaiselta. Vain hyvin, hyvin väsyneeltä.

Lin oli laittanut hänelle *karakia* ja pakottanut hänet kertomaan, mitä oli tapahtunut – hyökkäys, Sarthen pikkuprinssessan kuolema, mitä se merkitsisi Castellanelle – ja kaiken aikaa Lin oli hillinnyt itseään kysymästä: *Loukkaantuiko hän? LOUKKAANTUIKO HÄN? Onko prinssi kunnossa?*

Linillä ei ollut oikeutta kysyä sitä. Ei oikeutta olla huolissaan myös-kään Kelistä, vaikka kyllä hän oli. Hän oli työntänyt kätensä pöydän alle kätkeäkseen niiden tärinän, kunnes Mayesh sai kaiken kerrottua.

”Meillä ei ole varaa sotaan”, oli Mayesh sanonut, ja Lin oli tajunnut, että isoisä ei puhunut Castellanesta vaan heistä, ashkareista. ”Jos Castellanen kimppuun hyökätään ulkopuolelta, herää halu puhdistaa se, mitä on sisäpuolella. He alkavat kysellä: *Keitä nämä ashkarit oikein ovat, meidän keskellämme mutta eivät meitä? Mille he ovat uskollisia?*

”Eivät ala. *Zai*, sinä olet tehnyt niin paljon. Edistystä on tapahtunut valtavasti, jopa viimeisten kahdenkymmenen vuoden aikana –”

Silloin Mayesh oli katsonut häntä silmät kovina. ”Sanooko tuon minun lapsenlapseni Lin vaiko Uudestisyntynyt Jumalatar?”

Lin oli nielaissut. ”Voisin kertoa sinulle –”

”Älä”, Mayesh sanoi. ”En tiedä, mitä oikein toivot tällä voittavasi, mutta älä kerro sitä minulle. On parempi, etten tiedä.”

Silloin Lin oli tiennyt, että vaikka Mayesh ja Maharam saattoivat inhota toisiaan, tästä he olivat samaa mieltä: Lin Caster ei ollut Uudestisyntynyt Jumalatar, ja siitä, että hän väitti niin, ei seuraisi mitään hyvää.

”Lin”, Antonetta sanoi hermostuneesti, ”mitä sinä oikein mietit?” Hän nojautui lähemmäksi. ”Se uutinen Conorista... häiritseekö se sinua?”

”Kerran hoidin miestä, jonka päähän oli uponnut naskali”, Lin vastasi. ”Minä en helposti häiriinny.”

”Hyvä, sillä haluaisin pyytää sinua tekemään jotain epämiellyttävää.”

”Millä tavalla epämiellyttävää?”

”Haluaisin että tulet minun kihlajaisjuhliini...”

”Voi ei”, Lin sanoi kavahtaen. ”Ei enää juhlia Kukkulalla. Viime kerralla...”

”Kuulin että tanssit erittäin hyvin”, Antonetta sanoi. Lin katsoi häntä tiukasti, mutta Antonetan silmät olivat suuret ja viattomat. ”Tarvitsen sinne jonkun, joka on myötätuntoinen, Lin. Minä pyydän. Tarvitsen jonkun, joka on minun puolellani.”

”Miten olisi Kellian?” Lin kysyi. ”Eikö hän tulekin sinne?”

Oli Antonetan vuoro katsoa pois päin. ”Tulee kyllä, mutta hän on prinssin seurueessa. Conor pitää juhlissa ystävät ympärillään.”

Tietenkin, Lin oivalsi. Conor olisi kihlajaisissa. Pieni osa hänestä tuntui kutistuvan ajatuksestakin, että hän näkisi prinssin, mutta suurempi osa kuiskutti: *Mene. Mene ja kohtaa hänet. Ihan pian joudut Eksilarkin ja Sanhedrinin eteen. Silloin et saa mieltä Castellanen prins-siä. Tapaa hänet vielä viimeisen kerran ja jätä hänet sitten mielestäsi.*

”Pyydän sinua tulemaan”, Antonetta sanoi. ”Lainaan sinulle minkä tahansa pukuni. Minkä vain haluat. Näytät hurmaavalta.” *Ja kauniissa puvussa on paljon helpompi jättää jäähyväiset prinssille*, Lin ajatteli. ”Hyvä on, Ana. Jos todella tarvitset minua, kyllä minä tulen”, hän sanoi vastentahtoisesti hymyillen.

* * *

KAIKKI HYVÄ ON LÄHTÖISIN JUMALISTA,
KAIKKI PAHA ON LÄHTÖISIN IHMISSISTÄ.

Kel ei voinut olla tuijottamatta kultaista mosaiikkikirjoitusta Kellokamarin kupolikatonsisäpinnalla. Sanat tuntuivat pahaenteisemmiltä kuin kolme kuukautta sitten, kun Castellanan suurten tapulien haltijat olivat viimeksi tavanneet tässä paikassa.

Hän ei oikein tiennyt, miksi. Conorin ilmoitus oli loppujen lopuksi otettu vastaan paljon paremmin kuin Kel oli odottanut. Aluksi Conorin kihlausuutinen oli kohdannut vastustusta. Kel kuuli keskustelunpätkiä, vastalauseita – *juuri naimakauppojen tähden me tähän tilanteeseen jouduimme* – ja valitusta siitä, ettei heiltä kysytty mitään. Conor istui kärsivällisenä – se oli ominaisuus, joka istui hänelle yhtä huonosti kuin uusi takki –, kunnes hälinä laantui.

Conor sanoi: ”Uusi kumppanimme on tietoinen tilanteestamme Sarthen kanssa. He ovat luvanneet myötäjaisina satatuhatta kruunua ja laivastonsa käyttöömmek, jos sota syttyy. Heillä on kymmenentuhatta sota-alusta. Sarhella ei ole ainuttakaan; heidän täytyisi kerjätä, lainata tai varastaa niitä, ja jos he sen tekisivät, heitä olisi vastassa satama täynnä laivoja valmiina pamauttamaan heidät helvettiin.”

Conorin silmät olivat kavenneet hopeisiksi viiruiksi, eikä Kel voinut olla miettimättä, miten huolellisesti tämä hetki oli valmisteltu. Unetomia öitä pohtien, oliko tämä oikea ratkaisu. Neuvotteluja Mayeshin kanssa, tuntikausia lukkojen takana Pohjoistornissa neuvonantajan, legatin ja karttojen kanssa, loputtomia karttoja, joihin oli pistelty